

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 521/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť L. V., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), čl. 13, čl. 14 a čl. 21 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 12/00, postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 15/99, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 25/2001 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 20/2014 a jeho uznesením z 30. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 31. júla 2014 doručené podanie L. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), čl. 13, čl. 14 a čl. 21 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 4 ústavy postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 12/00, postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 15/99, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 25/2001 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 20/2014 a jeho uznesením z 30. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 T 12/00 z 3. apríla 2001 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 25/01 z 26. júna 2001 odsúdený pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona, pre pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 a 2 Trestného zákona a pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, začo mu bol uložený podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 29 ods. 2 a § 35 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť rokov nepodmienečne, pričom pre výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Súčasne mu bol uložený aj trest prepadnutia veci a zároveň mu bola uložená povinnosť na náhradu škody poškodeným stranám.

Sťažovateľ sa po právoplatnom odsúdení viacerými návrhmi domáhal obnovy konania vo svojej trestnej veci; jeho posledný návrh na obnovu konania bol krajskému súdu doručený 22. apríla 2013 a následne doplnený podaním doručeným krajskému súdu 11. júna 2013. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Ntok 1/2013 z 30. januára 2014 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 3 T 12/00 zamietol, pretože nezistil dôvody obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Označené uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ sťažnosťou, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 20/2014 z 30. mája 2014 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ v prvom rade namieta, že prvostupňový aj odvolací súd v pôvodnom trestnom konaní nesprávne kvalifikovali skutok, keď ho kvalifikovali ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 písm. f) Trestného zákona (trestný čin vraždy v kvalifikovanej skutkovej podstate, pozn.), pričom táto právna kvalifikácia spôsobila, že mu bol uložený prísnejší trest, než by mu bol uložený v prípade právnej kvalifikácie predmetného skutku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona (trestný čin vraždy v základnej skutkovej podstate, pozn.). Svoju námietku týkajúcu sa nesprávnej právnej kvalifikácie skutku sťažovateľ zároveň považuje aj za dôvod, pre ktorý by mala byť v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 3 T 12/00 nariadená obnova konania.

Sťažovateľ taktiež poukazuje na skutočnosť, že malo byť preukázané, že orgány činné v trestnom konaní konajúce v jeho trestnej veci manipulovali so spisovým materiálom a falšovali zápisnice. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity nie je špecialistom v oblasti grafológie, keďže *„ide odbor pravosti písma a nie o odborníka grafologie. Uvedený Ústav aj ako znalec písma nemal jasnosť v predložených podpisov... Uvedené skumanie pravosti písma bolo vyhotovené 13. 12. 2005 č. j. 1549/2005 v Žiline.*

V úznesení zo dňa 23. 02. 2006 sp. zn. ČVS: UIS-50/IOS-SV-2006 strana druhá sa popisuje, T. a jeho vyjadrenie že nemá vedomosť žeby 22. 4. 1999 vyhotovyl zapisnicu, s tým

že by bol zmenení obsah textu. Je zaražajúce tvrdenie v Uznesení MV – SR zo dňa 20. 6. 2003 ČVS: UIS-264/IBA-PO-2003 ktoré odmietlo môj podnet na začatie tr. stihania pre zneužitie pravomoci, napriek tomu že T. vo svojom vyhlásení uviedol že nebol prítomný pri vyhotovení konfrontácie druhého opisu.“.

Sťažovateľ namieta aj hodnotenie výpovede svedkyne H. uskutočnenej na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, ktorú mali podľa jeho názoru v jeho trestnej veci konajúce všeobecné súdy vyhodnotiť ako dôkaz v jeho prospech, keďže „*podľa vypovedí tejto svedkyne, som ja nemohol byť účastníkom tohto tr. činu“.*

Sťažovateľ zastáva názor, že v konaní pred všeobecnými súdmi mali byť vykonané viaceré ním uvádzané dôkazy, keďže „*Nebola vykonaná pri tak závažnom tr. čine ako je vražda*

Rekonštrukcia miesta činu

Previerka miesta tr. činu

Konfrontacia medzi svetkyňov Z. H. a svetkom M. U.

Pribratie grafologa

Zabezpečenie stopi z miesta tr. činu Vraždy, stopi obuvy...“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 12/00, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 15/99, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 25/2001, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 20/2014 a jeho uznesením z 30. mája 2014 boli porušené ním označené základné práva podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa dohovoru.

Sťažovateľ tiež žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 12/00 a postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 15/99

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V pôvodnom trestnom konaní sťažovateľa vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 T 12/00 rozhodol krajský súd odsudzujúcim rozsudkom z 13. júna 2000. Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časť sťažnosti smerujúcu proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 12/00 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 15/99, ústavný súd z dokumentácie priloženej k sťažnosti zistil, že ide o vec, ktorá vyústila do podania obžaloby proti sťažovateľovi. O tejto obžalobe bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 12/00. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o obžalobe podanej krajskou prokuratúrou vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kv 15/99 vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 25/2001

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 25/2001 najvyšší súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 T 12/00 z 13. júna 2000. Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 To 25/2001 z 26. júna 2001, ktorým zrušil čiastočne odsudzujúci rozsudok krajského súdu vo výrokoch o vine v bodoch 2, 4 — 11 a vo výrokoch o treste a náhrade škody, pričom sťažovateľa za skutky v bodoch 2, 4 — 11 odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov so zaradením do III. nápravno výchovnej skupiny; označený rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť dňom vyhlásenia.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej

lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažnosťou napadnuté konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 6 To 25/2001 bolo právoplatne skončené ešte v roku 2001, zatiaľ čo sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 31. júla 2014, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 (v spojení s § 53 ods. 3) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

3. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že uznesením sp. zn. 5 Tost 20/2014 z 30. mája 2014 najvyšší súd ako odvolací súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2013 z 30. januára 2014, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania.

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné konštatovať, že námietky sťažovateľa uvedené v jeho sťažnosti adresovanej ústavnému súdu smerujú primárne proti rozhodovaniu všeobecných súdov v pôvodnom trestnom konaní, teda v trestnej veci vedenej proti krajskému súdu pod sp. zn. 3 T 12/00 a najvyššiemu súdu pod sp. zn. 6 To 25/2001 a v zásade sa výslovne ani nedotýkajú napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal aj túto časť sťažnosti, pričom pri predbežnom prerokovaní sa sústredil na posúdenie, či ju možno označiť za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Na účely posúdenia opodstatnenosti tejto časti sťažnosti sa ústavný súd najprv oboznámil s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2013 z 30. januára 2014, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy jeho pôvodného trestného konania. V odôvodnení tohto uznesenia krajský súd okrem iného k námietkam sťažovateľa uvedeným v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu okrem iného uviedol:

„Dňa 22. 04. 2013 bol Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručený návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo veci Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 T 12/00 zo dňa 03. 03. 2001. Svoj návrh odsúdený L. V. odôvodnil predovšetkým novými skutočnosťami a dôkazmi súdu skôr neznámymi. Teda hlavne dôvodmi v zmysle § 394 Tr. por. sú nové dôkazy a nové argumenty nadväzujúce na skutočnosti zažurnalizované v spise Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 12/00.

Pod bodom 1/ návrhu odsúdený poukázal na § 219 ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., za ktorý bol odsúdený, avšak táto skutočnosť nie je uvedená v obžalobe a nebola objasňovaná ani v súdnom konaní. Preto je nová skutočnosť súdu skôr neznáma v čase rozhodovania o vine a treste, čo opieral o výklad judikatúry k vyššie uvedenému ustanoveniu zákona. Pod bodom 2/ svojho návrhu namietal nevykonanie rekonštrukcie vraždy v D., chýbajúce listinné dôkazy v spise 3T 12/00 - expertízne dôkazy, obhliadka a zadokumentované miesta činu, listinné dôkazy predprípravného a prípravného a ďalšieho konania k skutku vraždy v D. Pod bodom 4/ namietal chýbajúce listinné dôkazy, ktoré mu poslal jeho obhajca a ktoré poslal Krajskému súdu Banská Bystrica... Pod bodom 9/

namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu posúdenia zisteného skutkového stavu... Pod bodom 14/ svojho návrhu ďalej poukázal na to, že sa robila kvázi rekonštrukcia skutku útoku na verejného činiteľa v D., ale úplne inak, než to prikazuje zákon... Pod bodom 27/ sa námietka odsúdeného opakuje vo vzťahu k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku vraždy v D. podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005...

Z uvedených dôvodov požiadal, aby súd v zmysle § 394 ods. 2 Tr. por. a následných príslušných ustanovení Trestného poriadku povolil obnovu konania v jeho veci sp. zn. 3 T 12/00, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici.

Dňa 11. 06. 2013 odsúdený V. doručil tunajšiemu súdu dodatok návrhu na povolenie obnovy konania s doplneným odôvodnením, že bol odsúdený tzv. asperačnou zásadou na prísnejší trest... Požiadal o povolenie obnovy konania z dôvodov, ktoré vychádzajú z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 428/2012 Zb. zákonov o začatí konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR.

V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí obhajca odsúdeného navrhol povoliť obnovu konania, pretože podľa jeho názoru boli splnené podmienky tak, ako ich uviedol vo svojom návrhu odsúdený L. V.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, že nie sú splnené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por., a preto navrhol, aby v zmysle § 392 ods. 2 Tr. por. krajský súd návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por.,....

V tomto smere je nutné konštatovať, že konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom ustanovení. V konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a podobne. V konaní o povolení obnovy nemôže súd preskúmať vecnú správnosť rozsudku, vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Pri obnove konania sa rozhoduje, či nové skutočnosti a dôkazy sú skôr neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozsudku, môžu odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené v pôvodnom konaní.

Povinnosťou súdu v konaní o povolení obnovy konania je teda skúmať správnosť právoplatného rozsudku súdu v tom rozsahu, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú také závažné, že odôvodňujú zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti rozsudku vydaného súdom v pôvodnom konaní.

V danej veci k chronológii doterajších návrhov odsúdeného V. na povolenie obnovy konania je potrebné uviesť, že súčasný návrh odsúdeného je už tretí v poradí...

Na základe tohto jeho pôvodného návrhu krajský súd vo veci konal a na verejnom zasadnutí dňa 27. 2. 2003 rozhodol tak, že podľa § 283 písm. d) Tr. por. návrh na povolenie obnovy konania ods. L. V. zamietol, pretože nezistil dôvody obnovy konania podľa § 278 Tr. por.

Proti prvostupňovému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal ods. L. V. v zákonnej lehote sťažnosť, na základe ktorej Najvyšší súd SR Bratislava preskúmal napadnuté uznesenie a svojím uznesením zo dňa 13. 5. 2003 sp. zn. 2 To 32/03 sťažnosť odsúdeného, ako nedôvodnú zamietol...

Ods. L. V. svojím novým návrhom zo dňa 9. 6. 2004 podal opätovne návrh na povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej trestnej veci Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 T 12/00. ... Opätovne žiadal predvolať a vypočuť svedkyňu H., pretože hoci táto vypovedala tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní súd účelovo zmenil obsah tejto svedeckej výpovede a tým aj rozsah a dopad tohto závažného dôkazu. Nerešpektovanie tohto svedectva je porušením jeho ústavných práv na zabezpečenie spravodlivého prešetrenia jeho skutku. ...

Na základe nového návrhu ods. L. V. Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. 1. 2005 rozhodol tak, že podľa § 283 písm. d) Tr. por. zamietol návrh na povolenie obnovy konania ods. L. V., pretože nezistil dôvody obnovy konania podľa § 278 Tr. por. Svoje rozhodnutie krajský súd zdôvodnil tým, že nový návrh ods. L. V. je len opakovaním, aj keď v inom kontexte už predtým podaného návrhu na obnovu konania z 24. 4. 2002, pričom sa vyporiadal aj s otázkou zahľadania jeho predchádzajúcich odsúdení.

Aj toto rozhodnutie krajského súdu napadol sťažnosťou ods. L. V. Na základe ktorej sťažnosti Najvyšší súd SR Bratislava svojím uznesením zo dňa 15. 11. 2005 sp. zn. 2 To 21/05 zrušil napadnuté uznesenie a uložil Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby

vo veci znovu konal a rozhodol. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre postup upravený v § 286 ods. 2/ druhej vety Trestného poriadku. Súd prvého stupňa sa preto dopustil chyby, keď o návrhu na obnovu konania rozhodol na neverejnom zasadnutí...

Po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR... krajský súd opätovne vo veci konal na verejnom zasadnutí dňa 29. 1. 2008. Na verejnom zasadnutí boli oboznámené jednotlivé uznesenia v trestnom spise sa nachádzajúce...

... odsúdený prehlásil, že na podanom návrhu na povolenie obnovy konania jeho trestnej veci, ktorou bol právoplatne uznaný za vinného aj naďalej trvá. Ako základné dôvody na povolenie obnovy konania uviedol...

Krajský súd na verejnom zasadnutí dňa 29. 1. 2008 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. č. 301/2005 Z. z. návrh odsúdeného L. V. na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 T 12/00 zamietol, pretože nezistil dôvody obnovy konania podľa § 394 Tr. por. ...

Rozhodnutie krajského súdu odsúdený opätovne napadol opravným prostriedkom, t. j. sťažnosťou, na základe ktorej odvolací Najvyšší súd SR podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici a uložil mu, aby vo veci znovu konal a opätovne rozhodol. V dôvodoch svojho rozhodnutia konštatuje, že nie je možné doposiaľ celkom súhlasiť s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, predovšetkým z toho dôvodu, že nebol vypočutý svedok I. B. z M., ktorý mal potvrdzovať obhajobu odsúdeného. Bez samotného vypočutia tohto svedka na verejnom zasadnutí tvrdenie súdu, že sa môže jednať o svedka ovplyvneného obžalovaným, je predčasné... Okrem toho odsúdený v rámci svojich námietok ako aj podaním adresovaným Najvyššiemu súdu SR uviedol nové skutočnosti, t. j. vyhlásenie resp. priznanie M. U. k vražde M. S., ktoré podľa jeho názoru odôvodňujú iné rozhodnutie v predmetnej trestnej veci.

V novom konaní bolo preto úlohou krajského súdu dôsledne preveriť obhajobné tvrdenia odsúdeného, vrátane zvlášť tzv. prehlásenia M. U. o tom, že to bol on, kto sa dopustil vraždy M. S.

Krajský súd po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR opätovne konal na verejných zasadnutiach a opätovne zistil z pôvodného trestného spisu tunajšieho súdu, že jednak prvostupňový súd, ako aj odvolací NS SR Bratislava sa zaoberal námietkami ods. L. V.,

ktorý už v rámci svojej obhajoby vypovedal, že sa trestného činu vraždy poškodeného S. nedopustil. Ďalej uvádzal, že na policajtov nestrielal a že svedkyňa H. pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, ho ako páchatel'a tr. činu vraždy neopoznala. Všetkými týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd vysporiadal, keď vo veci konal aj po rozhodnutí NS SR Bratislava. Krajský súd sa tak isto zaoberal tvrdením ods. L. V., že v prípravnom konaní došlo k falšovaniu zápisníc o domovej prehliadke o výsluchoch medzi ním a K., resp. konfrontácii, ktoré medzi nimi boli vykonané...

Okrem toho krajský súd na verejných zasadnutiach vypočul ako svedkov M. U., a I. B. a J. V. a oboznámil sa s výpoveďou ods. M. U. zo zápisnice o verejnom zasadnutí zo dňa 26. 9. 2008, keď vypovedal v rámci obnovy konania v jeho trestnej veci. Ods. M. U., čo vyplýva zo zápisnice o verejnom zasadnutí, vtedy vypovedal, pokiaľ bol oboznámený s prípisom, v ktorom sa mal doznať k zavraždeniu podnikateľa S., že to nie je pravda, že v prípise klamal a čin ako taký nespáchal.

V prípise to uviedol iba preto, že ho nahovoril V., s ktorým síce nebol na jednej cele v I., ale stretávali sa tam počas vychádzok. V. chcel jeho prehlásenie použiť pri obnove konania, pričom potom keby bol zbavený viny za vraždu, mal on povedať pravdu, že o tej vražde nič nevie. Ďalej uviedol, že skutočne o vražde nič nevie, on nikoho nezavraždil.

Na verejnom zasadnutí v rámci obnovy trestného konania odsúdeného V. svedok M. U. uviedol, že trvá na prehlásení, že S. zavraždil 20. 11. 1997 aj s J. V...

Svedok I. B. uviedol, že v roku 1999 - 2001 bol vo výkone väzby v B. V tom čase tam bol prítomný aj ods. L. V. Vo väzbe bol pre lúpež.

V čase, keď boli spolu na jednej cele, ods. V. mu dal prečítať spisový materiál, ktorý mal u seba, jednalo sa o uznesenie o začatí trestného stíhania, ako aj spisový materiál z prípravného konania. Preto vedel, za čo je V. stíhaný. On bol za svoju trestnú činnosť odsúdený na trest vo výmere 6 rokov, pričom v roku 2004 bol podmienene prepustený a odvtedy riadne pracuje. S ods. V. boli na cele asi 15 - 16 mesiacov, skoro 24 hodín. ... Sľúbil odsúdenému, že navštívi jeho priateľku, ako aj svedka K. Jedenkrát, keď išiel okolo, zastavil sa za priateľkou odsúdeného a spolu sa rozprávali. Ona však bližšie o veci nevedela nič povedať, akurát mu povedala, kde sa to stalo... Obdobne sa zastavil aj u K., ktorý sa s ním najskôr nechcel baviť a keď mu povedal, kto je, K. povedal iba toľko, že keby

to nebol urobil, tak zatvorila jeho, ale vôbec nepovedal, o koho sa jedná a čo vlastne urobil...

Svedok J. V. na verejnom zasadnutí vypovedal, že M. U. pozná, sú vzdialená rodina, on je bratom jeho neb. svokry. Menovaného nevidel asi 15 rokov. Hneď ako sa zosobášil s manželkou, mal vedomosť, že pokiaľ ide o M. U. a jeho brata, sú to zločinci...

Po vykonanom dokazovaní v smere naznačenom Najvyšším súdom SR v Bratislave, prostupňový súd zhodnotil všetky dôkazy a dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy trestného konania ods. L. V. tak, ako ich má na mysli cit. ust. § 394 ods. 1 Tr. por. Opätovne však je potrebné uviesť, že v zmysle rozhodnutia NS SR Bratislava, krajský súd zaoberal sa aj novou skutočnosťou, ktorú odsúdený uvádzal v rámci svojho nového návrhu t. j. Okresný súd v Lučenci uznesením Nt 10/03 zo dňa 14. 4. 2004 mu zahladil predchádzajúce odsúdenia a preto sa podľa neho má na neho hľadiť akoby doposiaľ odsúdený nebol. Tento nový dôkaz krajský súd posudzoval najmä v súvislosti s tým, či môže alebo nemôže odôvodniť povolenie obnovy konania a dospel k názoru, že tento dôkaz nemožno považovať za taký, ktorý by spolu s inými dôkazmi a skutočnosťami odôvodňoval iné rozhodnutie o vine, resp. treste tak, ako to má na mysli ust. § 394 ods. 1/ Tr. por.

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v spojení s Najvyšším súdom SR Bratislava bol L. V. právoplatne uznaný za vinného okrem iného aj z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. f) Tr. zák. Podľa tohto zákonného ustanovenia môže byť páchatel' odsúdený na trest odňatia slobody v zmysle vtedy platného zákona od 12 do 15 rokov, alebo na trest výnimočný. Keď krajský súd ukladal L. V. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov, tento trest mu neukladal, pretože ho odsudzoval ako obzvlášť nebezpečného recidivistu aj pretože sa dopustil obzvlášť závažného trestného činu a znalci psychiatri a psychológ sami uviedli, že náprava a prevýchova odsúdeného je sťažená, pričom doporučili tiež ukladanie výnimočného trestu podľa § 29 ods. 2/ Tr. zák.

Predchádzajúce odsúdenia, ktoré boli zahladené a o ktoré okrem iného odsúdený aj opiera svoj nový návrh na povolenie obnovy konania slúžili súdu len na dokreslenie osoby odsúdeného, pričom skutočnosť, že odsúdený už bol pred týmto trestným stíhaním potrestaný by nebola žiadnym spôsobom zmenila rozhodnutie súdu, aj keby už predtým došlo k zahladeniu odsúdenia, pretože ods. L. V. bol pre účely trestného stíhania stále

vedený ako osoba, ktorá už bola trestne stíhaná avšak pri rozhodovaní o treste sa na túto skutočnosť nebude prihliadať ani v pôvodnom konaní sa na ňu neprihliadalo.

Okresný súd v Lučenci pokiaľ rozhodoval o zahladiení ods. L. V. neskúmal jeho správanie v čase posledného odsúdenia od r. 1984 do r. 2001, ale mechanicky len prevzal výrok s tým, že dátum 3. 4. 2001 ohraničil vynesení prvostupňového rozsudku krajským súdom, avšak vôbec nezisťoval, či odsúdený už predtým nepáchal trestnú činnosť. Keby tak bol urobil musel by zistiť a konštatovať, že najmenej od 20. 11. 1997 odsúdený L. V. už páchal trestnú činnosť. Nič by to však nezmenilo na tom, že predchádzajúce odsúdenia by boli aj tak zahladené.

Z uvedeného je zrejmé, že novou skutočnosťou v danom prípade nie je rozhodnutie okresného súdu o zahladiení odsúdenia, pretože toto rozhodnutie je iba svedectvom toho, že okresný súd hodnotil podstatne menší súbor skutočností a dôkazov, ako to robil v základnom konaní krajský súd. Opätovne preto krajský súd dospel k záveru, že zahladienie predchádzajúceho odsúdenia nie je takou skutočnosťou, ktorá by mala akýkoľvek vplyv na rozhodnutí krajského súdu.

Pokiaľ ide o svedecké výpovede svedkov U. a B., krajský súd považuje tieto výpovede za nevieryhodné. Svedok M. U. ako to vyplýva zo spisového materiálu, najskôr poprel spáchanie predmetného skutku tak, ako to vyplýva zo zápisnice o výsluchu v jeho trestnej veci a vysvetlil aj prečo sa ku skutku, ako takému doznal, keď uviedol, že samotné prehlásenie o spáchaní skutku malo byť použité pri obnove konania v trestnej veci ods. V. a následne, keby bol zbavený viny, mal povedať pravdu, že o vražde nič nevie. Skutočnosť, že vraždu nespáchal M. U., potvrdzuje aj svedok V., ktorý podrobne vypovedal, aký vzťah má k M. U. a jeho rodine, pričom z jeho výpovede vyplýva, že títo sa vôbec nestretávajú, M. U. nevidel asi 15 rokov a žiadnej trestnej činnosti sa s ním nedopustil. Doposiaľ nikdy nebol trestne stíhaný a pokiaľ mu bola robená domová prehliadka tak iba z dôvodu, že U. ho krivo obvinil, že vlastní nelegálnu zbraň. Pokiaľ M. U. na neho niečo tvrdí a svojím spôsobom ho obvinil, k tomu sa nevie vyjadriť a zrejme by sa k tomu vedel vyjadriť iba zrejme psychiater. Z výpovede tohoto svedka je zrejmé, aký vzťah medzi oboma je, je zrejmé, že sa vôbec nestretávali, nenavštevovali, že poškodeného S. vôbec nepoznal a žiadnej trestnej činnosti s M. U. sa nedopustil.

Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď I. B., je z tejto zrejmé, že spolu s ods. V. bol svedok vo výkone väzby asi 15 - 16 mesiacov. Na spoločnej ceste trávili takmer 24 hodín denne. Odsúdený L. V. počas tejto doby svedkovi ukazoval časť spisového materiálu a zrejme mu aj uvádzal určité skutočnosti ohľadne jeho trestnej veci, hlavne so zameraním na jeho obhajobné dôvody. Z týchto skutočností možno potom jednoznačne konštatovať, že svedok B. počas doby, čo bol vo väzbe s ods. V., väčšinou rozoberali trestnú činnosť ods. V., hlavne z pohľadu odsúdeného, ktorý mu uvádzal argumenty, pochybnujúce spáchanie trestnej veci ods. V. Jeho určité pochybnosti, resp. nezrovnalosti, sú iba jeho subjektívne pocity, ktoré nie sú podložené žiadny objektívnym dôkazom a preto jeho výpoveď v danej veci, ako aj výpoveď M. U. nie sú takými dôkazmi, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o vine odsúdeného L. V., než ktoré bolo vyhlásené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. 4. 2001, sp. zn. 3 T 12/00 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR Bratislava, zo 26. 6. 2006, sp. zn. 6 To 25/00.

Keďže žiadny z produkovaných dôkazov nezakladal zákonnosť postupu v zmysle ust. § 394 ods. 1 Tr. por., krajský súd rozhodol v zmysle ust. § 399 ods. 2 Tr. por. č. 301/2005 Z. z. a návrh ods. L. V. zamietol. Vyššie uvedené skutočnosti dokazujú situáciu doterajšieho rozhodovania o návrhoch odsúdeného V. na povolenie obnovy konania.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por.,...

V danom prípade súčasný návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania obsahuje 28 bodov a dodatok návrhu, z ktorých je zrejmé, že odsúdený pod bodmi 1/ až 27/ v podstate subjektívne hodnotil vykonané dôkazy v pôvodnom trestnom konaní v jeho veci.

Toto hodnotenie dôkazov odsúdeným však nie je vykonané v zmysle zásad hodnotenia dôkazov podľa Trestného poriadku. Napríklad pod bodmi 1/ a 9/ návrhu odsúdeného, tento hodnotí použitú právnu kvalifikáciu podľa § 219 ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., pričom podľa tohto ustanovenia mu krajský súd uložil výnimočný trest na základe toho, že čin spáchal na inom, pre jeho rasu, národnosť, politické presvedčenie, vyznanie alebo preto, že je bez vyznania. K týmto tvrdeniam odsúdeného je potrebné uviesť, že sa nezakladajú na pravde. Z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 12/00 zo dňa 03. 04. 2001, strana 7, 8, totiž vyplýva, že L. V. v bode 3/ rozsudku bol uznaný vinným pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. f) v znení zákona č. 248/94 Zbierky zákonov. Teda iného úmyselne usmrtil, v úmysle zakryť iný trestný čin. Z uvedenej dikcie je

zrejme, že odsúdený V. v návrhu necitoval ustanovenie Trestného zákona, ktoré bolo účinné v čase spáchania jeho trestného činu, ale citoval ustanovenie, ktoré bolo účinné, v inom časovom období.

V bodoch 2/ až 8/ a 10/ až 27/ návrhu odsúdený buď opakuje svoje doterajšie tvrdenia alebo subjektívne hodnotil vykonané dôkazy, nachádzajúce sa v spisovom materiáli alebo poukazuje na nesprávny postup orgánov činných v trestnom konaní.

V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisu, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich vyhodnotil nesprávne (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 01. 1996, sp. zn. 8 Tz 201/95).

K tvrdeniam odsúdeného pod bodom 28/ navrhuje potrebné uviesť, že jeho sťažnosti, odvolania, námietky na mnohé procesné úkony a rozhodnutia, ktoré sa podľa odsúdeného neriešili, sa tiež nezakladajú na pravde, o čom svedčí spisový materiál v jeho trestnej veci. Navyše v mnohých prípadoch pocit odsúdeného, že sa jeho sťažnosti, odvolania, či námietky neriešili, vychádzal z toho, že sa o nich nie vždy rozhodlo v súlade s jeho očakávaním.

V neposlednom rade krajský súd musel odmietnuť aj tvrdenie odsúdeného, uvedené v dodatku návrhu na povolenie obnovy konania zo dňa 11. 06. 2013, v ktorom uvádzal, že bol odsúdený tzv. asperačnou zásadou na prísnejší trest. V tomto smere citoval ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a s tým súvisiaci nález Ústavného súdu SR.

Tu je namieste opätovne konštatovať, že odsúdený sa odvolával na ustanovenie Trestného zákona, ktoré súd v odsudzujúcom rozsudku neaplikoval. Aj táto skutočnosť odsúdenému musela byť známa, naposledy z predošlého rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica o obnove konania sp. zn. 2 Ntok 2/04 zo dňa 29. 01. 2008, strana 10 a nasledujúce, kde boli uvedené dôvody hodnotenia podmienok, za akých bol odsúdenému ukladaný trest odňatia slobody v pôvodnom trestnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené Krajský súd v Banskej Bystrici po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci odsúdeného L. V. neboli splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. zák. Všetky uvedené skutočnosti a návrhy odsúdeného boli už predmetom prvostupňového konania, odvolacieho konania, ako aj opakovaných rozhodnutí o povolení obnovy konania.

V tomto smere je potrebné uviesť, že aj prípadný nesprávny postup súdov v pôvodnom konaní by nebol dôvodom na povolenie obnovy konania.

Z uvedeného dôvodu Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 399 ods. 2 Tr. por. č. 301/2005 Zbierky zákonov zamietol návrh odsúdeného L. V. na povolenie obnovy konania.“

Ústavný súd následne preskúmal aj sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza:

„... Odsúdený L. V. v rámci konania o povolení obnovy konania neuviedol žiadne nové skutočnosti a ani nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by či už samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu.

V tomto smere je potrebné povedať, že odsúdený L. V. opakovane v minulosti (2002 a 2004) podal návrhy na povolenie obnovy konania založené na tvrdení, že poškodeného M. S. usmrtila iná osoba, pričom v tejto súvislosti predkladal súdu viaceré alternatívy, ktoré sa viazali k osobám jeho spoluväzňov vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto skutkové verzie boli preverené nielen v základnom konaní, ale aj v konaní o povolenie obnovy konania, pričom bolo zistené, že zo strany odsúdeného L. V. išlo o zinscenované a vopred dohovorené výpovede.

Rovnako tomu tak bolo aj v ostatnom prípade, pričom krajský súd v napadnutom uznesení takpovediac inštruktážnym spôsobom rozviedol závery, z ktorých vyplýva, že zákonné podmienky na povolenie obnovy konania návrhom podaným odsúdeným L. V. v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 T 12/00 ani tentokrát splnené neboli. Vzhľadom k tomu nadriadený súd na tieto závery len odkazuje, keďže sa s nimi v plnom rozsahu stotožnil a tieto si osvojil.“

V súvislosti s citovaným ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní

pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Vychádzajúc z uvedených právnych východísk, ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci najvyšším súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy

pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ako aj najvyšším súdom, osobitne ich závery, takéto nedostatky nevykazujú.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd (v spojení s krajským súdom) jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v prípade sťažovateľa nie sú splnené dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku. Najvyšší súd vychádzajúci z ústavne konformnej interpretácie označených ustanovení Trestného poriadku v napadnutom uznesení skonštatoval nedostatok nových skutočností a nových dôkazov, ktoré by či už samy osebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu.

Právny záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol založený na racionálnej a podrobnej analýze skutkového stavu a ústavne akceptovateľnom výklade relevantnej právnej úpravy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje. Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom sťažovateľom označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by

po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2014